

Read the full book on: 10.1787/persp_glob_dev-2013-en

Perspekiv på den globala utvecklingen 2013. Idustripolitik i en värld under förvandling.

Sammanfattning på svenska

- De två senaste decennierna har sett världsekonomin tyngdpunkt flyttas till Asien och till södra halvklotet. Sedan mitten av 1990-talet har BNP-ökningen i stora och folkrika länder med medelhöga intäkter avsevärt överträffat OECD-ländernas.
- Trots bekymmer med anledning av den senaste tidens avmttning är denna rikedomsflytt ett strukturellt fenomen, som kommer att fortsätta i framtiden och forma den ekonomiska utvecklingen.
- Mot den bakgrunden har de flesta utvecklingsländerna förbättrat sina makroekonomiska styrmedel och börjat genomföra industripolitiska program för att åtgärda långsiktiga strukturella angelägenheter.

Världsekonomin tyngdpunktsförskjutning ger konkurrenstillfällen och innebär utmaningar för utvecklingsländernas politiska beslutsfattare. Nya former av utländska direktinvesteringar och utlokalisering av verksamheter som genererar högt mervärde, vilka tidigare hållits kvar hemma i industriländerna, öppnar möjligheter till förkovran, nytänkande och upptagande av nya verksamheter och sektorer. Samtidigt öppnar "medelklassernas" tillväxt nya konsumentvarumarknader. Framtagning av varor och tjänster, som är skraddarsydda för dessa nya konsumenter, och anpassning av existerande lösningar till lokala behov skulle kunna ge incitament för diversifiering och uppgradering av produktionen för hemmamarknaden. Konkurrensen är dock intensiv och tilltagande, vilket stimulerar företagen att snabbt höja sin innovativa kompetens för att fånga nya kunder.

Åtskilliga förutsättningar måste föreligga för att dessa utmaningar ska kunna klaras av framgångsrikt, bl.a. ländernas naturtillgångar, storlek, grad av integration på världsmarknaderna och programpolitiska förhållningssätt. Så t.ex. drar länder med stora naturtillgångar nytta av stigande priser, men ställs också inför svårigheter vid investering i nya verksamheter, främjande av ny produktion och diversifiering av exporten. Några av dessa länder försöker använda tillgängliga intäkter på ett bättre sätt för att finansiera industriell och regional utveckling. Därtill skulle små ekonomier, integrerade i globala värdekedjor, dra fördel av de nya formerna av utländska direktinvesteringar för att generera kopplingar till inom den inhemska ekonomin, förutsatt att de genomför effektiva infrastruktur- och policyfrämjande program. Slutligen drar stora ekonomier nytta av växande inhemsk efterfrågan som tillväxtkälla och försöker också hitta nya former av partnerskap med utländska företag i syfte öka teknologiöverföringar och spin-off till inhemska företag.

Alltsedan den senaste tioårsperioden har många industriländer visat ett förnyat intresse för industripolitik. De försöker diversifiera och ta sig in i nya sektorer och verksamheter, liksom att uppgradera den inhemska produktionen. Omvandlingen av deras produktionsstrukturer ses alltmer som en del av deras strategier för att åstadkomma hållbar och helhetsbaserad tillväxt. Länder som Brasilien, Kina, Indien och Sydafrika använder formell planering, exempelvis sektorsbaserade teknologifonder, och offentlig upphandling, för att finansiera och främja innovationer och uppgradera produktionen på prioriterade områden. Dessa länder gynnar också skapandet av nya företag, särskilt nystartade företag med anknytning till data- och kommunikationstekniken. Några länder, t.ex. Brasilien, Marocko och Indien, använder allt oftare utländska direktinvesteringar som ett verktyg för att främja innovationer och industriell uppgradering genom att gynna nya former av kopplingar mellan multinationella koncerner och lokala företag samt genom att prioritera incitamenten för mer kunskapsintensiva verksamheter, som skulle kunna generera fler spin-offeffekter för det inhemska näringslivet. Andra utforskar nya sätt att stärka de existerande företagens konkurrenskraft genom att främja utvecklingen av kluster och stärka kopplingarna bakåt och framåt. Slutligen skapar sökandet efter hållbar utveckling ytterligare framtidsutsikter i fråga om nya teknologier och miljövänliga näringslivsmodeller.

När utvecklingsländerna ska utforma och genomföra program för industriell utveckling, står de inför utmaningen att övervinna många hinder, särskilt med avseende på kompetenser, innovationsfinansiering och små och medelstora företag samt maskin- och mjukvaru-infrastruktur. De flesta av dem utformar nu nya strategier som mobiliserar investeringspaket för att komma tillrätta med olika hinder och dra nytta av synergier mellan åtgärder i offentlig regi. I synnerhet fokuserar de på:

- Välutbildad arbetskraft är nödvändig för industriell uppgradering, eftersom den stimulerar nytänkande och hjälper länderna att klättra uppåt i de globala värdekedjorna. Stora investeringar i utbildning är dock inte en garanti för att de förvärvade färdigheterna nödvändigtvis kommer att motsvara produktionsstrukturens behov eller för att humankapitalet utnyttjas produktivt.
- Investeringar i innovationer, grundande av nya företag och höjning av produktiviteten i små och mellanstora företag hämmas ofta av bristande finansiering. Finansiering med hjälp av offentliga finansieringsinstitut, i synnerhet utvecklingsbanker, ökar sitt stöd på dessa fronter.
- Infrastrukturklyftorna är fortfarande den värsta flaskhalsen när det gäller att höja konkurrenskraften (omkring 60 % av världens infrastrukturkapital befinner sig i höginkomstländerna, 28 % i medelinkomstländer och 12 % i låginkomstländer). Utvecklingsländerna inser att det är nödvändigt att inte bara investera mer i infrastruktur, utan även att förbättra beslutsprocessen på detta område, för att de ska kunna avancera.

Att diskutera produktionsmöjligheter och problem är mycket viktigt. Men industripolitik i sig ingen framgångsgaranti. Avgörande är resurser att genomföra den, långsiktigt engagemang, genomföringsförmåga och övervakning. Att samordna åtgärder på flera områden och ha förmåga att omorientera åtgärder, när målen inte nås, är också viktigt. Många utvecklingsländer är under hårt internationellt tryck, som hindrar eller i vart fall fördröjer önskvärda förändringar. När råvarupriserna stiger, tenderar ju incitamenten att utveckla nya verksamheter att försvagas. Därtill kommer att risken för misslyckande i industripolitiskt avseende är hög: Informationsluckor undergräver statens planeringsförmåga, regeringarna ställs inför hinder när man snabbt måste göra finjusteringar; och

det är svårt att dra in stöd när lobbyister försöker förhindra förändringar. Institutioner med befogenheter och ordnade, resultatbaserade stimulanssystem kan bidra till att reducera risken för kapning.

Industripolitik är slutligen hårt knuten till miljö och tid. Vanliga krav när man utformar och genomför industripolitiska program i utvecklingsländerna är dock bl.a.: 1) stärkt kapacitet för generering och behandling av data för möjliggörande av diagnostisering och fastställande av prestationsindikatorer, 2) utrymme för dialog med den privata sektorn för att bygga partnerskap och skapa synergier i investeringarna samt 3) samordna kapaciteter för att rikta in åtgärderna på samtliga nivåer av den offentliga förvaltningen och på olika områden, däribland kompetenser, infrastruktur och långsiktig finansiering. Utformningen och genomförandet av industripolitiska program skulle alltså kunna dra nytta av en strukturerad policydialog mellan jämlingar, när länderna genom att pröva sig fram och utbyta kunskap lär sig att genomföra politiskt beslutade program.

I kapitel 1 av denna översikt ges en översikt av fenomenet förmögenhetsförskjutning fram till nu, medan man i kapitel 2 granskar de olika kanaler genom vilka den påverkar utvecklingsländernas ekonomi. I kapitel 3 beskrivs det förnyade intresset för industripolitik i utvecklingsländerna, medan kapitel 4 redogör för det viktigaste utmaningarna som de står inför när det gäller att genomföra sådana program. I kapitel 5 analyseras den olämpliga kompetenssammansättningen i utvecklingsländerna och programmen för att reducera dem. I kapitel 6 beskrivs de svårigheter som utvecklingsländernas små och medelstora företag och icke-traditionella sektorer möter i sin jakt på kapital och de nya programmen för att övervinna dem. Kapitel 7 ägnas åt infrastrukturflaskhalsar, varvid man kartlägger metoder för bättre hantering av konjunkturen, medan kapitel 8 innehåller en redogörelse för de nationalekonomiska utmaningarna vid genomförandet av industripolitiska program.

© OECD

Denna sammanfattning är inte en officiell OECD-översättning.

Reproduktion av denna sammanfattning är tillåten, om OECD:s upphovsrätt och publikationens titel på originalspråket nämns.

Flerspråkliga sammanfattningar är översatta utdrag ur OECD-publikationer, som ursprungligen publicerats på engelska och franska.

De kan beställas gratis från OECD:s nätbokhandel www.oecd.org/bookshop

Närmare upplysningar lämnas av OECD Rights and Translation unit, Public Affairs and Communications Directorate: rights@oecd.org, fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)

2 rue André-Pascal, F-75116

Paris, Frankrike

Besök vår webbplats www.oecd.org/rights

[Read the complete English version on OECD iLibrary!](#)

© OECD (2012), *Perspectives on Global Development 2013. Industrial Policies in a Changing World*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/persp_glob_dev-2013-en